

5. забезпечення індивідуального підходу в підготовці;
6. тренінг проходять не в стресовій атмосфері для студента.

Отже, симуляційне навчання надає можливість значно покращити якість освітнього процесу студентів-медиків в умовах пандемії, підвищити рівень оволодіння стандартизованими практичними навичками. За дистанційної форми навчання використання комп'ютерної симуляції істотно модернізує навчальний процес.

Список використаних джерел

1. Симуляційна медицина. Досвід. Здобуття. Перспективи. Практичний poradnik. Суми: ПФ «Видавництво «Університетська книга»», 2018. 240 с.
2. Медична симуляція — погляд у майбутнє (впровадження інноваційних технологій у вищу медичну освіту України) (для лікарів, науковців та молодих вчених): наук.-практ. конф. з міжнар. участю. Чернівці, 19.02.2021 року: тези доп. / Чернівці: БДМУ. — 267 с
3. Актуальні питання вищої медичної (фармацевтичної) освіти: виклики сьогодення та перспективи їх вирішення: матеріали XVIII Всеукр. наук.-практ. конф. в онлайн-режимі за допомогою системи microsoft teams (Тернопіль, 20–21 трав. 2021 р.) / Терноп. нац. мед. ун-т імені І. Я. Горбачевського МОЗ України. — Тернопіль: ТНМУ, 2021. — 592 с.
4. Simulation Models for Teacher Training: Perspectives and Prospects. Manisha Sharma. Journal of Education and Practice
5. The role of medical simulation: an overview. Kevin Kunkler. Int J Med Robotics Comput Assist Surg. 2006; 2: 203 — 210. DOI:10.1002/rcs.101

СИМУЛЯЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ПРИ ВІДПРАЦЮВАННІ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК СТУДЕНТАМИ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «МЕДИЦИНА» ПРИ ВИВЧЕННІ СЕСТРИНСЬКОГО ДОГЛЯДУ ЗА ДІТЬМИ

Юрків О.І.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Використання інтерактивної моделі навчання на практичних заняттях ефективно покращує засвоєння тематичного матеріалу. Головною метою є стимулювання активного потенціалу студентів шляхом залучення їх до діалогу, відкритої бесіди, обговорення клінічних проблем, доказів, відпрацювання практичних навичок, аргументації власних поглядів, аналізу їхніх дій при вирішенні ситуаційних клінічних проблем при роботі на

кафедрі та біля ліжка дитини. У процесі інтерактивного навчання студенти вчаться критично мислити, приймати обґрунтовані рішення, спілкуватися між собою. У цей час основним завданням вищої освіти є збереження та забезпечення необхідної якості підготовки кадрів та пошук механізмів її вдосконалення [1,5].

Сучасний розвиток медичної освіти, етапи її реформування, питання, що стосуються підвищення якості освіти випускників медичних закладів, вимагають нових підходів до організації навчального процесу. Поступ науки призвів до пошуку та впровадження нових технологій у систему освіти [2,7].

Одним із сучасних інноваційних методів навчання практичним навичкам студентів-медиків є використання симуляційних технологій. Переваги методу полягають у безпеці для маленького пацієнта, можливість відпрацювання навички необмеженої кількості разів до її повного засвоєння, що в майбутньому достовірно знизить кількість лікарських помилок при виконанні маніпуляції у хворого. Для розвитку пізнавальної активності в студентів необхідна інтеграція традиційних проблемно-пошукових методів із новими формами організації навчального процесу, включаючи технічні засоби. Однією із сучасних форм навчання в медицині є використання симуляційних технологій[3,4,6].

На кафедрі догляду за хворими та вищої медсестринської освіти студентам другого та третього курсу спеціальності «Медицина» викладаються дисципліни, що потребують оволодіння практичними навичками. Враховуючи особливості виконання практичних навичок діткам різного віку (від народження й до 18 років) на практичних заняттях створюються умови, максимально безпечні для пацієнта. Студенти мають змогу відпрацювати алгоритм практичних дій та опанувати практичними навичками за темою занять, що затверджені робочою навчальною програмою. Для здобуття практичного досвіду майбутніми лікарями на кафедрі догляду за хворими та вищої медсестринської освіти створений «Фантомний клас», де наявні манекен-симулятор новонародженої дитини, манекен 5 річної дитини для відпрацювання навички серцево-легеневої реанімації, манекени по догляду за немовлям.

Практичне заняття має кілька етапів:

1. Визначення рівня оволодіння матеріалом на початку практичного заняття;
2. Практичні навички на фантомах/муляжах (демонстрація та пояснення викладачем);
3. Індивідуальне виконання (відпрацювання навички);

4. Перевірка викладачем рівня засвоєння практичних навичок (обговорення, оцінювання).

Очевидно, що підручники та посібники для студентів, навіть найсучасніші, не можуть сформувати практичні навички з педіатрії для майбутніх фахівців. Роль викладача в цьому процесі є центральною. Впровадження інноваційних технологій робить заняття більш доступними та цікавими, активізує навчально-пізнавальну та практичну діяльність. Викладач мотивує навчальну діяльність студентів, спонукає їх до навчання, організовує навчальний процес так, щоби він мав максимальний ефект. І ця організація має відбуватися на рівні дії та можливостей кожного окремого студента.

Викладач має керуватися насамперед тим, що крім надання студенту певної кількості практичних навичок, навчити його проявляти творчість у вивченні та засвоєнні матеріалу, вмінню відокремлювати головне від другорядного, вміло використовувати набуті знання.

Висновки. Щоби зацікавити студентів, необхідно змінити технології навчання та розвинути в них клінічне мислення, відпрацьовувати практичні навички. Активізація навчально-пізнавальної діяльності буде досягнута лише із впровадженням інноваційних технологій, у яких заняття стануть більш доступними, цікавими та повноцінними.

Список використаних джерел

1. Будапештсько-Віденська декларація про створення Європейського простору вищої освіти — 12 березня 2010 р.
2. Ковальчук Л.Я. Впровадження новітніх методик і систем навчального процесу в Тернопільському державному медичному університеті імені Я. Горбачевського / Л. Я. Ковальчук // Мед. освіта. — 2015. — № 2. — С. 10–14.
3. Ковальчук Л.Я. Новітні шляхи вдосконалення підготовки фахівців у Тернопільському державному медичному університеті імені І.Я. Горбачевського / Л. Я. Ковальчук // Мед. освіта. — 2016. — № 2. — С. 27–30.
4. Сухарніков М. Ю. Концептуальні підстави розробки і впровадження національної рамки (академічних) кваліфікацій України / М.Ю. Сухарніков. — К.: Вища школа, 2012.— № 3.— С.17.
5. Про затвердження Положення про національну систему рейтингового оцінювання діяльності вищих навчальних закладів: наказ Міністерства освіти й науки, молоді та спорту України № 1475 від 20.12.2011р.
6. Берега Д.М. Інноваційні методи навчання на заняттях із педіатрії / Д.М. Берега // Інноваційні технології, як засіб активізації навчально-пізнавальної

діяльності студентів: матеріали навчально-методичної конференції.- Вашківці, 2016.- С.6–7.

7. Тутченко М.І. Симуляційні технології в навчанні студентів-медиків практичним навичкам/Тутченко М.І., Сусак Я.М.// Вісник ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія».- Т.13, Випуск 1(41).- 2017.- С.326–327.

СИМУЛЯЦІЙНЕ НАВЧАННЯ І КОМАНДНА РОБОТА

Ясінський Д.М., Смандич В.С., Буряк О.Г., Лучик Є.Р.,

Сирбу Н.П., Маковський В.О.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

За підтримки проекту Erasmus+ KA2 CBHE № 618812-EPP-1–2020–1-GE-EPPKA2-CBHE-IP SAFEMED+ «Simulation in Undergraduate MEDical Education for Improvement of SAFETY and Quality of Patient Care» / «Симуляційне навчання в медичній освіті для підвищення безпеки та якості обслуговування пацієнтів»

З кожним роком популярність симуляційної моделі навчання стає дедалі більшою. Особливо корисною вона є для галузей, де від дій команди професіоналів залежить життя чи безпека інших людей, таких як працівники ядерної енергетики, поліції, служби порятунку, а, особливо, працівників охорони здоров'я.

Однією з основних характеристик команди є те, що її члени повинні добре ладнати один з одним, задля успішного виконання командного завдання. Саме тому робота колективу визначається як поведінка, що допомагає ефективній взаємодії членів команди. Часті приклади включають обговорення, огляд ситуації, та прийняття рішення. Незважаючи на те, що робота в команді буде залежати, безпосередньо, від конкретного завдання команди, дослідження останніх років показали, що, як правило, з високою регулярністю відзначаються 5 типів поведінки в команді. Майже у всіх командах можна побачити так звану велику п'ятірку командної поведінки, а саме: лідерство в команді, взаємний аналіз ефективності, орієнтація на команду, адаптивність, поведінка копіювання.

Вміння працювати в команді належить до тих компетенцій, якими мають опанувати всі члени команди, без винятку, для того, щоби виконувати необхідну командну роботу. Технічно кажучи, вищесказане можна розділити на три великі групи: знання, навички та ставлення. Знання про роботу в команді — це теоретична інформація, якою повинні володіти члени команди, до прикладу, інформація про місію команди або інформація про завдання та